

Published at: <https://shiptogaza.se/sv/texts/gaza-%E2%80%9Dtro-inte-att-vi-har->

gl%C3%B6mt-dig%E2%80%9D

Date: 2012-12-10 - PDF generated at: 2019-06-24 23:55

Copyrights: Ship to Gaza (Sweden), 2019

Gaza: ?Tro inte att vi har glömt dig?

Författare:

Jonas Hassen Khemiri

1. Bästa Gaza,

Det var länge sen vi sågs. 1999 måste det ha varit, för det var sommaren innan andra intifadan, det var sommaren när det fortfarande fanns folk som trodde att Osloprocessen skulle ge fred. Även om de inte var så många. De var nog i minoritet. Det var nog bara en eller kanske två stycken. Resten av folket höll fast vid att avtalet var ett dåligt skämt och varje gång de sa Osloprocessen så uttalade de ordet som om de sa namnet på en lögnaktig vän, en smittsam könssjukdom, ett livsfarligt virus. Folket sa att folket hade fått nog, folket sa: frihet kan inte förhandlas bort, folket sa: snart kommer allt att explodera, vänta bara, det är en tidsfråga. Och folket hade rätt, i september 2000 startade den andra intifadan och Osloprocessen dog och vi tappade kontakten.

Men tro inte att vi har glömt dig. Vi har suttit som klistrade vid våra tv-apparater under alla de här åren av restriktioner, ransoner och reseförbud. Vi såg allt. Du kastade sten och de sköt kulor, du avlossade raketer och de bombade skolor, du lemlästade soldater och de sköt barn, du skrek förolämpningar och de satte upp vägspärrar, du dödade civila och de byggde en åtta meter hög mur, du räckte ut tungan och de klippte av den, du knöt handen i fickan och de såg det och tryckte upp dig mot väggen och fick dig att lova att aldrig, aldrig göra så igen.

Tro inte att vi inte såg.

Vi såg och vi såg och vi såg.

Vad vi gjorde?

Ja, vi funderade och vissa av oss gäspade och bytte kanal och andra knöt näven i fickan. Vissa vågade inte engagera sig av rädsla för att bli kallade det där ordet och andra blev engagerade just för att det var så enkelt att demonisera din fiende. Du var ju ensam och liten, din fiende maktfullkomlig och ond, du var harmlös och gullig, din fiende elak och blodtörstig, du var Folket, din fiende Makten (och ja, det här låter lite naivt, men vissa av oss hade väldiga problem med att se världen i nyanser).

Till följd av allt detta så vet vi att ditt informationsflöde har varit lite sporadiskt de senaste åren. Ibland saknar du ström, ibland ligger internet nere, ibland har du svårt att ta emot post. Vem vet ? du kanske inte ens får den här flaskposten?

Men du har säkert hört ryktet att några av oss har försökt skicka båtar till dig, båtar fyllda med allt sånt som vi kan tänka oss att du behöver. Mediciner till dina sjukhus och cement till dina sönderbombade byggnader, böcker till dina skolor och brev till dina invånare. Din fiende har uttryckligen varnat oss för detta och sagt att

alla skepp kommer att stoppas, leveranser ska ske landvägen och inte via havet och detta gör oss Upprörda. Minst sagt. Vi tycker inte att det känns okey. Havet ska vara fritt och internationellt vatten är internationellt vatten och detta är grundläggande demokratiska principer som måste respekteras.

Tyvär har våra båtar råkat ut för vissa missöden. Några av oss är övertygade om att det handlar om sabotage men andra är inte så säkra. Vi menar ? bara för att två båtar i två olika hamnar i två olika länder har saboterats på exakt samma sätt så betyder ju det inte att de har saboterats. Vi menar. Det behöver ju inte vara din fiende som har gjort det. Det kan ju vara en slump. Det kan ju vara någon av våra invånare. Och nu när vi tänker på det så kan det faktiskt vara Hamas, för är det något som de är bra på så är det att göra saker som misstänkliggör din fiende.

Men de andra fartygen då? frågar du. Jo, svarar vi (och skrapar lite förläget med våra tåspetsar på golvet). Jo, de andra fartygen har svårt att lämna oss eftersom en av våra myndigheter inte låter dem åka. I fredags försökte ett fartyg lämna en av våra hamnar och det stoppades av k-pistbärande soldater.

Vilkas soldater? frågar du. Våra soldater.

Men hur kan blockaden av mig sträcka sig ända till er? frågar du och vi har inget bra svar. Eller jo, vi vet svaret: Förlåt, säger vi. Det var en engångshändelse. De mutade sig till det, vi hade inget val, det var faktiskt mot våra principer, det var din fiendes fel, det var världskapitalismens fel, det var USA:s fel ? frågan är om inte Hamas hade ett finger med i spelet också. För vi, vi är rättfärdiga och principfasta, internationellt vatten är internationellt vatten och ingen har rätt att stoppa fartyg bara för att de är på väg till en viss plats. Haven är fria och detta måste respekteras, ropar vi och slår oss stolta för bröstet.

Och då tittar du på oss och frågar: Så då är det okey om vi kommer över då?

Visst, svarar vi och kliar oss på halsen. Alltså. Det är ju bara att komma. Chartra en segelbåt, hyr en lyxyacht, bygg en flotte av drivved och kom hit. För våra gränser vaktas inte av beväpnade vakter. Våra hamnar är öppna. Vårt hav är fritt och alla är välkomna. Och det där som hände för några månader sen, den där båten som drev i land med 61 döda afrikanska flyktingar, det var också ett undantag, en engångshändelse, ett tillfälligt brott mot våra eviga??

(resten av meddelandet förstört av saltvatten)

2. Kära hemland,

Det är bara att erkänna: båtar tillhör historien och människor tillhör framtiden. Båtar är beroende av propellrar (som kan saboterats) och politiker (som kan korrumpas). Människor är beroende av människor och fri rörelse och varor som stoppas av en blockad. Så i morgon ska jag korsa havet, med eller utan båt. Allt jag behöver göra är att bygga om min kropp till ett skrov. Jag ska tvinna ihop mina ben, förstärka min hud tills den blir skottsäker och olja in mig med såpa så att bordande soldater halkar av. Fingrarna syr jag ihop så att händerna förvandlas till åror, i höger öga installerar jag en radar och i nacken opererar jag in en vit flagga. Sen är det bara att töja ut bröstkorgen tills den blir ett lastutrymme stort nog för att få plats med alla containrar. Jag fyller mig med varor, stänger munnen och gör mig redo för avfärd. Men sch! berätta inte för någon, inte ens min familj, att min bröstkorg har en falsk botten, under det första golvet finns ett annat golv och under det golvet finns det ljuddämpande sågspån och slem och under slemmet finns alla de där ropen som makten har försökt tysta ända sen dag ett. Orden som har viskats från mun till mun, från stad till stad, från Sharpeville till Alabama, från Ådalen till Meerut, från höstens Tunis till vårens Kairo till sommarens Damaskus.

Bröstkorgen vibrerar av harija, libertad, liberté!

Khalas, enough, nog!

Sen kastar jag loss, och låter mina åror slash händer vinka farväl, hejdå hemland, hejdå båtförstörande grodmänsagenter, hejdå svikande girighetspolitiker. Hejdå alla som tycker att vi fokuserar på fel sak (bara för att det finns så många andra viktiga frågor som ingen fokuserar på).

24 timmar senare driver jag runt ute på havet med sönderskjuten radar som en vilsen optimistjolle.

24 timmar senare sitter jag isolerad och blodig i en fängelsecell som en vapensmugglande pirat.

24 timmar senare känner jag Gazas skrovliga strand mot mitt skrov, vågorna sveper mig hela vägen fram ? allt jag behöver göra är att gapa för att folk ska tömma mig på min last. Jag är lyckligt ovetande om att medicinerna konfiskeras, cementen säljs till högstbjudande och böckerna bränns. Men orden sprids vidare, någon viskar ?frihet?, någon lägger till ?kan inte? och någon vrålar ?förhandlas bort?.

Jag ligger kvar på stranden och pustar ut. Jag återgår till min mänskliga form, jag krymper min bröstorg, tvinnar loss mina ben och mjukar upp mitt skinn. Jag gör mig redo för att simma hem när jag upptäcker flaskan som ligger och guppar vid strandkanten. Jag böjer mig ned, plockar upp den och lirkar ut det vattenskadade meddelandet på insidan. Det står: Bästa Gaza. Det var länge sen vi sågs.

Jag kommer inte hem igen. En del av mig stannar här för alltid, jag skrattar triumferande när jag skriver det här, jag tror att allt är möjligt, jag tänker: I dag Gaza. I morgon Syrien. I övermorgon (eller nästa vecka) världen!

Jag??

(resten av meddelandet förstört av tårar)

Texten tidigare publicerad i Dagens Nyheter 5 juli 2011.

[1] [2]

Links

[1] <https://shiptogaza.se/print/1327>

[2] <https://shiptogaza.se/printpdf/1327>